



# Ο ΑΝΑΡΧΙΚΟΣ

## ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ

Η απελευθέρωση των δυο απεργών πείνας και του συγκατηγορουμένου τους (για τα «πεισόδια» στην πορεία ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ) απέδειξε δυο πράγματα :

Την δύναμη των Αναρχικών και

Την αναγκαιότητα λήψης των απαραίτητων μέτρων ασφαλείας μας, ώστε να μην έχουμε τα ίδια μετά από κάθε κινητοποίηση.



ΑΘΗΝΑ, 28 ΦΕΒΡΥΑΡΙΟ 2007 - τεύχος 292

Πρώτο τεύχος του 2007... Χρωστάμε, ωστόσο, μian εξήγηση. Το προηγούμενο τεύχος, το 291, έγραφε μεν στην πρώτη σελίδα «ΑΘΗΝΑ, 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ 2006 - τεύχος 291», είχε όμως τυπωθεί το πρωί και είχε κυκλοφορήσει στα γνωστά σας βιβλιοπωλεία και στέκια στις 29 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟ. Δηλαδή, αρκετές ώρες πριν δολοφονηθεί (τα ξημερώματα της 30 Δεκέμβρη 2006) ο Σαντάμ Χουσεϊν.

Το λάθος μας ήταν πως πιστεύαμε ότι «τα αυτιά του Μπους και των συμμοριτών του (εκτός και εντός Ιράκ) θα ιδρώναν», απ' τις φωνές που είχαν ήδη ακουστεί από διάφορες πλευρές για να σταματήσουν το έγκλημα. Δυστυχώς - για την ανθρωπότητα - η (ομολογουμένως χλιαρή) στάση κάποιων κυβερνήσεων, οι (κάπως λιγότερο χλιαρές) διαμαρτυρίες κάποιων μη-κυβερνητικών οργανώσεων (π.χ. της Διεθνούς Αμνηστίας), η (έντονη και γνήσια, παρά την γραφικότητα που τής απέδωσαν τα διεθνή ΜΜΕ) απεργία πείνας και δίψας του Ιταλού ριζοσπάστη Marco Pannella, δεν κατάφεραν τίποτε.

Η υπερεξουσία του ιμπεριαλισμού, μ' επί κεφαλής το μεγάλο βορειοαμερικάνικο κεφάλαιο (παρά τα όσα λέγονται περί «πολυεθνισμού», το κεφάλαιο εξακολουθεί να έχει πατρίδα), ήταν αποφασισμένο να προχωρήσει στην ειδική δολοφονία του προέδρου του Ιράκ, προέδρου νομίμου της χώρας, τουλάχιστον, για την συντριπτική πλειοψηφία του Ιρακινού Λαού.

Το λάθος μας ήταν πως ξεχάσαμε τους στίχους του τραγουδιού : «Αχ, η δύναμη βγαίνει απ' τις γροθιές κι όχι από πρόσωπα καλωσυνάτα. Απ' τα στόμια βγαίνει η δύναμη κι όχι από τα στόματα !». (Το ότι, ο Βολφ Μπίρμαν είχε ήδη - εδώ και χρόνια - απαρνηθεί τα λόγια του εκείνα, δεν μειώνει τις ευθύνες μας).

Ακολούθησαν οι δολοφονίες του ετεροθαλούς αδελφού του Σαντάμ και του προέδρου του ανωτάτου ιρακινού δικαστηρίου.

Έπεται η δολοφονία του Ραμαντάν και της αντάρτισσας (μητέρας ανήλικης κόρης, που πιάστηκε απ' τα τάγματα ασφαλείας των αμερικανο-τσολιάδων).

Ευτυχώς, για την τιμή των όπλων, της αριστεράς και της χώρας μας (όπου σχεδόν κανείς δεν είχε το θάρρος να υπερασπιστεί την ζωή και την τιμή των δολοφονημένων), η προκήρυξη, που ακολούθησε την εκτόξευση της ρουκέτας κατά του όρνιου που διακοσμεί την πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα, τα είπε καθαρά και ξάστερα :

**ΑΠ' ΤΑ ΣΤΟΜΙΑ ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΔΥΝΑΜΗ  
ΚΙ ΟΧΙ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ !**

Ο νοών νοείτω...

**ταχτά... στα πεταχτά... στα πεταχτά... στα πεταχτά... στα π**

Ολοταχώς βαίνει προς την κορύφωσή της η Τραγωδία της Γιουγκοσλαβίας §§§ Όπου νά' ναι ολοκληρώνεται ο διαμελισμός της - πριν 20 μόλις χρόνια - ακμαίας και ισχυρής ομοσπονδιακής λαϊκής δημοκρατίας των δυτικών Βαλκανίων §§§ Μέχρι το τέλος αυτού του χρόνου προβλέπεται η «ανεξαρτητοποίηση» του Κοσσυφοπεδίου, η δημιουργία δηλαδή ενός ακόμη προτεκτοράτου των ΗΠΑ (καλά, καλά... και της ΕΕ) στην ιστορικά πολύπαθη γηραιά ήπειρο και ιδιαίτερα στην ιστορικά πολυπαθέστερη περιοχή της Χερσονήσου του Αίμου §§§ Πρωταγωνιστές της Τραγωδίας, οι Σέρβοι. Πρόσφυγες από την Κράϊνα, θύματα των αγριότερων βομβαρδισμών που γνώρισε η Ευρώπη μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, συκοφαντημένοι απ' τα διεθνή μέσα μαζικής εξαχρείωσης, προδομένοι απ' τους φίλους τους, καταζητούμενοι απ' το «διεθνές δικαστήριο» της ανθρωποειδούς Carla del Ponte, αιχμάλωτοι ενός «ημι»-δικτατορικού, «νεο»-αποικιακού, καθεστώτος... ατενίζουν με τρόμο το μέλλον που προδιαγράφεται τρομακτικότερο §§§ Πρωταγωνιστές και οι Αλβανοί. Πρόσφυγες κι αυτοί, θύματα, προδομένοι, αιχμάλωτοι, χαίρονται τις χάντρες της «ανεξαρτησίας» που τους χάρισαν οι ιμπεριαλιστές αποικιοκράτες αφέντες τους, χάντρες φτιαγμένες από «απεμπλουτισμένο» ουράνιο, πληθωριστικά δολλάρια και κάλπικα ευρώ, έχοντας απαρνηθεί κάθε ίχνος τιμής κι αξιοπρέπειας...

**ΣΤΑ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ  
ΕΦΥΓΕ ΑΠΟ ΚΟΝΤΑ ΜΑΣ  
Ο ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ  
- με την πραγματική έννοια της λέξης -  
ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ**

**ΕΦΥΓΕ  
- πριν τα τριάντα του -  
ΚΙ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ,  
ΟΛΙΚΟΣ ΑΡΝΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ  
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΑΡΗΓΙΑΝΝΗΣ**

**1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»**

ΣΑΡΑΝΤΑ χρόνια συμπληρώνονται φέτος (στις 21/4) από την επιβολή του, 7ετούς διάρκειας, γύψου στην Ελλάδα. Θα θέλαμε, βέβαια, να μην ξανασχοληθούμε με το θέμα, παρά μόνο απ' την ιστορική πλευρά του. Τα γεγονότα της επικαιρότητας, ωστόσο, μάς επιβάλλουν κάθε τόσο την αναδρομή σ' εκείνα τα μαύρα - και ηρωικά για κάποιους, μυθικά για άλλους - χρόνια.

Αιτία για την σημερινή αναδρομή αποτελούν τα διαδραματιζόμενα στον χώρο της παιδείας (όπως ανεπιτυχώς ή επιτυχώς έχει βαφτιστεί η διαδικασία της μόρφωσης) και μάλιστα της ανωτάτης ή «ακαδημαϊκής». Αφορμή, η συζήτηση για τον χαρακτήρα αυτής της ανωτάτης παιδείας και των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων κρατικά/δημόσια ή ιδιωτικά ; κερδοσκοπικά ή μη ;

Έτσι λοιπόν, το σύνθημα που ακούστηκε και γράφτηκε σε τοίχους και πανώ, τους τελευταίους μήνες της περασμένης και τους πρώτους μήνες αυτής της χρονιάς, «**Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ !**», μάς γύρισε πίσω στο 1970.

**Στην Ελλάδα ήταν τα σκοτεινότερα χρόνια (1969-1971) της στρατιωτικής δικτατορίας. Διεθνώς, ήταν τα χρόνια μετά την αιματηρή καταστολή του αντιπολεμικού κινήματος στις ΗΠΑ και της εξέγερσης του Μάη του 1968 στην Γαλλία.**

Ο φιλελευθερισμός (ακόμη δεν είχε γίνει «νεο»-φιλελευθερισμός), παρά τις συντριπτικές στρατιωτικές ήττες του (στην Αλγερία, στο Βιετνάμ και αλλού), εξαπέλυε ολομέτωπη επίθεση σε όλους τους τομείς της κοινωνίας και των ανθρωπίνων δραστηριοτήτων.

Όπως ήταν «φυσιολογικό», η επίθεση αυτή εκδηλωνόταν με ιδιαίτερη σφοδρότητα στον τομέα της ανωτάτης παιδείας, της «ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ», όπως συλλογικά ονομάζονταν κι εξακολουθούν να ονομάζονται τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα και το εν γένει σύστημα της «τριτοβάθμιας» εκπαίδευσης. Αυτή η ιδιαίτερη σφοδρότητα δεν οφειλόταν τόσο στην ανακάλυψη των οικονομικών δυνατοτήτων που πρόσφερε η πανεπιστημιακή εκπαίδευση στο μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο. Στις ΗΠΑ, στην Βρεταννία και αλλού, ιδιώτες είχαν ήδη ιδρύσει πανεπιστήμια, κολλέγια κ.λπ. Στις άλλες χώρες του «δυτικού κόσμου», το ιδιωτικό κεφάλαιο είχε διεισδύσει στον χώρο της ανωτάτης παιδείας με την μορφή των «χορηγιών», της «χρηματοδότησης ερευνητικών προγραμμάτων», των κάθε λογής «προσφορών», χωρίς τις οποίες η λειτουργία των Α.Ε.Ι. θα αντιμετώπιζε σοβαρές δυσκολίες. Ο κύριος λόγος, που καθιστούσε την επίθεση ιδιαίτερα σφοδρή, ήταν άλλος : Τα Α.Ε.Ι. είχαν εξελιχθεί σε κέντρα κοινωνικής αντίστασης ενάντια στις πολιτικές των καταπιεστικών εξουσιών. Στις ΗΠΑ και στις υπόλοιπες χώρες του ΝΑΤΟ είχαν εξελιχθεί σε επιτελεία όλων σχεδόν των δραστηριοτήτων ενάντια στις πολεμικές επιχειρήσεις κατά του Βιετνάμ. Στην Γαλλία, είχαν καταφέρει να συνδεθούν με το ευρύτερο κίνημα των εργατών. Καθώς το «φοιτητικό κίνημα» απλωνόταν γεωγραφικά σ' ολόκληρο το «δυτικό μπλοκ», αμφισβητώντας την ίδια την πεμπτουσία του κοινωνικού καθεστώτος - δηλαδή τον καπιταλισμό, που γινόταν όλο και πιο ιμπεριαλιστικός - η οικονομικο-πολιτικο-στρατιωτικο-αστυνομική εξουσία έννοιωθε τον τρόπο της να μεταβάλλεται σε πανικό, αφού, παρά την άγρια καταστολή που εξαπέλυε, η κατάσταση κάθε άλλο παρά εξομαλυνόταν. Στην βόρεια Αμερική, Νέγροι, Ινδιάνοι και Λατίνοι (κυρίως οι Πορτορικανοί) ξεσηκώνονταν και απαιτούσαν - ακόμη και ένοπλα - δικαιώματα. Στην κεντρική και νότια Αμερική, οι σπόροι του Τσε βλάσταιναν, τα αντάρτικα ξεφύτρωναν σαν τα μανιτάρια κι εκατομμύρια άνθρωποι απαιτούσαν την άμεση αποχώρηση των αμερικανο-ευρωπαϊκών εταιριών που καταλήστευαν τον πλούτο των χωρών τους. Στην μακρινή Αυστραλία, προοδευτικοί λευκοί φοιτητές αγωνίζονταν για τα δίκαια των Αμπορίτζινες. Στην Αφρική, ανατρέπονταν εκατονταετή αποικιοκρατικά καθεστώτα από επαναστάτες, οι περισσότεροι απ' τους οποίους είχαν φοιτήσει σε βορειοαμερικάνικα και δυτικοευρωπαϊκά πανεπιστήμια. Στην δυτική Ευρώπη, οι νέοι-ες, μαθητές, φοιτητές, εργάτες, αγρότες ξεπερνούσαν τον τρόπο και την παθητικότητα που τους επέβαλλαν δικτατορίες, σαν την πορτογαλική, την ισπανική, την ελληνική... Οι караβανάδες, οι μπάτσοι, οι παρακρατικοί-παραστρατιωτικοί αποδεικνύονταν αναποτελεσματικοί. Η εξουσία χρειαζόταν επειγόντως νέες μεθόδους για «να χτυπήσει το κακό στην ρίζα του»... Μ' άλλα λόγια, να το χτυπήσει στο φυτώριο και κέντρο του, δηλαδή στο Πανεπιστήμιο.

*συνέχεια στην επόμενη σελίδα*

1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

*συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα*

Τί «φυσιολογικότερο», λοιπόν, από το να ζητήσει η εξουσία την συνδρομή των επιστημόνων για να μπορέσει να χτυπήσει αποτελεσματικά το πανεπιστήμιο ;

**ACADEMIA IN ANARCHY - An Economic Diagnosis**  
**Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ - Μια Οικονομική Διαγνώση**

Δεν ήταν, βέβαια, λίγοι εκείνοι που ανταποκρίθηκαν, για πολλούς και διάφορους, ευνόητους λόγους, στο κάλεσμα της εξουσίας. Νομικοί, κοινωνιολόγοι, δημοσιολόγοι (ειδικευμένοι στον τομέα της προπαγάνδας), ψυχολόγοι... Δεν θα επεκταθούμε στο θέμα αυτό, για το οποίο έχουν γραφτεί πολλά και μπορούν να γραφτούν πολύ περισσότερα. Το ζήτημα των ημερών δεν είναι άλλο από την ιδιωτικοποίηση των ελληνικών ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων κι έτσι θα ασχοληθούμε με μια μόνο - **ιδιαίτερης σημασίας για την Ελλάδα** - πτυχή της συμβολής δυο οικονομολόγων στα εξουσιαστικά σχέδια, όπως τα εκθέσαμε παραπάνω.

Το 1970, κυκλοφόρησε, ταυτόχρονα στην Νέα Υόρκη και στο Λονδίνο, ένα βιβλίο (τιμή : 5,95 δολάρια) με τίτλο «ACADEMIA IN ANARCHY - An Economic Diagnosis», από τον εκδοτικό οίκο Basic Books Inc., Publishers. Συγγραφείς του βιβλίου, δυο «διακεκριμένοι» οικονομολόγοι :

- Ο **James M. Buchanan**, καθηγητής οικονομικών και διευθυντής του «Center for the Study of Public Choice» (Κέντρο για την Μελέτη της Επιλογής) του Πολυτεχνικού Ινστιτούτου της Virginia των ΗΠΑ. «Απ' τους εξέχοντες ειδικούς αυτής της χώρας σε θέματα δημοσιονομίας - κατά το εξώφυλλο του βιβλίου - και συγγραφέας, μεταξύ άλλων, των βιβλίων «Demand and Supply of Public Goods» (Ζήτηση και Προσφορά Δημοσίων Αγαθών - 1968) και «Cost and Choice» (Κόστος και Επιλογή - 1969)» και
- Ο **Nicos E. Devletoglou**, καθηγητής στην London School of Economics (Οικονομική Σχολή Λονδίνου) της Βρεταννίας και επισκέπτης καθηγητής οικονομικών στο Πανεπιστήμιο της California, στο Los Angeles των ΗΠΑ. Συγγραφέας του βιβλίου «Montesquieu and the Wealth of Nations» (Ο Μοντεσκιέ και ο Πλούτος των Εθνών).

Το βιβλίο είναι αφιερωμένο «στον φορολογούμενο».

Η αναφορά «στον φορολογούμενο» είναι, βέβαια, κάπως ασαφής. εφ' όσον οι φορολογούμενοι χωρίζονται σε δυο κατηγορίες, σ' εκείνους που απαιτούν κοινωνικές παροχές - ανάλογες με τα ποσά που πληρώνουν - από το κράτος και σ' εκείνους που γράφουν τις κοινωνικές παροχές στα παλιά τους τα παπούτσια και το μόνο που απαιτούν είναι η μείωση - αν όχι η κατάργηση - των φόρων που πληρώνουν. Προφανώς, οι δεύτεροι έχουν την δυνατότητα να πληρώσουν - και πληρώνουν - τους ιδιώτες που καλύπτουν, με το αζημίωτο τις ανάγκες τους, οπότε δεν θέλουν να πληρώνουν και το κράτος για κάτι που τούς παρέχεται επ' αμοιβή από κάποιους ιδιώτες. Οι δεύτεροι, αντίθετα, μην έχοντας την δυνατότητα να πληρώσουν κάποιους ιδιώτες που θα παρέχουν μόρφωση στους ίδιους και στα παιδιά τους, εξαρτώνται - στα πλαίσια του καπιταλισμού - αναγκαστικά από το κράτος.

Ο στόχος του βιβλίου γίνεται σαφής από την επόμενη κιάλας σελίδα, όπου παρατίθεται το ακόλουθο απόσπασμα του προέδρου των ΗΠΑ, **Richard Nixon** :

«Ο εκφοβισμός και οι απειλές παραμένουν παράνομα όπλα σε μian ελεύθερη κοινωνία. Μια θεμελιώδης αρχή κάθε μεγάλου πανεπιστημίου είναι η υπερίσχυση του νόμου της λογικής και όχι του νόμου της βίας. Όποιος απορρίπτει αυτή την αρχή, χάνει το δικαίωμά του να είναι μέλος της ακαδημαϊκής κοινότητας. Ο επί κεφαλής ενός πανεπιστημίου, που αποτυγχάνει να εφαρμόσει αυτή την αρχή, θέτει σε κίνδυνο έναν από τους στύλους του ιδρύματός του και αδυνατίζει τα ίδια τα θεμέλια της αμερικάνικης παιδείας».

*συνίχεια στην επόμενη σελίδα*

1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

*συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα*

Όποιος συνειδητοποιεί πως η λογική του καπιταλισμού είναι η βία και πως ο «νόμος» αυτής της «λογικής» δεν είναι άλλος από τον νόμο της ζούγκλας, που θεσπίζει το δίκαιο του ισχυροτέρου, καταλαβαίνει αυτόματα το νόημα των λόγων του Νixon, χωρίς να χρειαστεί να ανατρέξει στην ιστορία για να δει τον βίο και την πολιτεία του προέδρου των ΗΠΑ.

Η «προσέγγιση-διάγνωση» των δυο οικονομολόγων, θαυμαστών και εραμιστών των αποφθεγμάτων του Νixon, συνοψίζεται στον ίδιο τον τίτλο του βιβλίου : Η «Ακαδημία» (δηλαδή η ακαδημαϊκή κοινότητα, η ανωτάτη εκπαίδευση στο σύνολό της) νοσεί. Έχει πέσει «σε Αναρχία» (όπως λέμε «έχει πέσει σε κώμα»). Δεν μπορεί να λειτουργήσει λόγω «του εκφοβισμού και των απειλών» που δέχεται και σ' αυτήν έχει επικρατήσει «η λογική της βίας».

Στο σημείο αυτό, δεν μπορούμε να μην επισημάνουμε την χρήση των όρων «άναρχος», «αναρχία», «αναρχικός», στην διάρκεια αιώνων ολόκληρων, πριν και μετά τον Πrouντόν. Έτσι, από τον «άναρχο θεό» των χριστιανών, όπου η λέξη σημαίνει κάτι το υπέρτατο, έστω και, για μάς παράλογο, φτάνουμε στην «άναρχη κατάσταση» που επικρατεί - κατά τους εξουσιαστές/κρατιστές - στην κοινωνία, όπου η λέξη σημαίνει ό,τι χειρότερο μπορεί κανείς να φανταστεί.

Βάζοντας τα πράγματα στην θέση τους, πρέπει να διευκρινίσουμε πως η πρώτη έννοια και χρήση του όρου παραβιάζει την επιστημονική διαπίστωση πως ex nihilo nihil, δηλαδή πως από το μηδέν δεν παράγεται τίποτε. Ο παραγόμενος εκ του μηδενός «θεός», λοιπόν, είναι κι αυτός μηδέν, από το οποίο τίποτε δεν έχει παραχθεί, τίποτε δεν παράγεται και τίποτε δεν θα παραχθεί, όσο τουλάχιστον ισχύουν τα πορίσματα στα οποία έχει καταλήξει το ανθρώπινο είδος, παρατηρώντας την φύση και την εξέλιξή της.

Διαφορετική η δεύτερη χρήση του όρου είναι επί πλέον συκοφαντική, υβριστική και - κυρίως - παραπλανητική, αφού δεν αποτελεί παρά μian ακόμη πατέντα του καπιταλισμού με την οποία επιχειρεί να συγκαλύψει τα εγκλήματα του σε βάρος του ανθρώπινου είδους. Έτσι, π.χ., η ασύδοτη κερδοσκοπική μανία των μεγαλο-ιδιοκτητών γης, των εργολάβων, των μηχανικών κ.λπ., που συσσωρεύουν κεφάλαια επί κεφαλαίων καταστρέφοντας την φύση και τον άνθρωπο, βαφτίζεται «άναρχη δόμηση» ! Η κρίση, που έχει προκληθεί απ' την μετατροπή της μόρφωσης σε απόκτηση επαγγελματικών εφοδίων από άτομα αλληλοφαγνόμενα για μια δεκάρα, βαφτίζεται κι αυτή «αναρχία».

Ευτυχώς, υπάρχει και μια τρίτη χρήση του όρου που αποκαθιστά την τραυματισμένη λογική. Η αντίσταση στην καπιταλιστική/ιμπεριαλιστική εξουσία και στην θηριωδία της εξακολουθεί να ονομάζεται Αναρχία. Οι αντιστεκόμενοι εξακολουθούν να ονομάζονται Αναρχικοί. Η αντιμετώπιση της Αναρχίας ως εγκλήματος και των Αναρχικών ως εγκληματιών, από εκείνους τους «πολιτισμένους» ανθρωποφάγους που καταβροχθίζουν ζωντανούς τους ομοίους τους, χάριν των τεραστίων - αλλά και των ελαχίστων - οικονομικών συμφερόντων τους, και που επιδιώκουν να μάς εξοντώσουν εν ονόματι του «πολιτισμού» και των κάθε λογής κερδοσκοπικών αρχών τους, αρκεί για να πείσει κάθε καλόπιστο παρατηρητή πως, αυτοί που αρνούνται έναν τέτοιο «πολιτισμό» και τις αρχές του, είναι εκείνοι που υπερασπίζονται ουσιαστικά την ελευθερία της ανθρωπότητας και την θέλησή της να ζήσει, να μάθει, να δημιουργήσει.

Οι Buchanan και Devletoglou, αναλύουν, στις σελίδες που ακολουθούν, το πώς κατέληξαν στην οικονομική τους «διάγνωση». Στον πρόλογό τους (σελίδα ix) σημειώνουν : «Το βιβλίο αυτό αποτελεί μian εφoρμoγή απλής οικονομικής θεωρίας στο πανεπιστημιακό χάος που αναπτύσσεται παντού...». Πώς εφαρμόζουν την «απλή οικονομική θεωρία» τους, το αποκαλύπτουν στην σελίδα xi : «Γράφουμε (υποκινούμενοι) από αγανάκτηση. Αισθανόμαστε εντονώτατα την τραγωδία που εξελίσσεται μπροστά στα ίδια μας τα μάτια, μια τραγωδία όπου η παράλογη συμπεριφορά «φιλελευθέρων» ακαδημαϊκών

*συνέχεια στην επόμενη σελίδα*

1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

μεταρρυθμιστών επιτρέπει σε μια χούφτα επαναστατών τρομοκρατών να καταστρέφουν την κληρονομιά αιώνων... Γράφουμε, όμως, κι από ελπίδα. Η εφαρμογή της στοιχειώδους οικονομικής θεωρίας επιτρέπει μια νέα ματιά στα όσα συμβαίνουν στην ακαδημία... (Ίσως έτσι μπορέσουμε) να μετατρέψουμε τους αχυρένιους τοίχους (των πανεπιστημίων) σε τοίχους από γερά τούβλα. Los Angeles, Ιανουάριος 1970, J.M.B./N.E.D.).

Ο κατάλογος των περιεχομένων (σελίδα xiv) διαφωτίζει τις αντιλήψεις των δυο φωστήρων της οικονομολογίας, την «διάγνωση», αλλά και τους - πάντα οικονομικούς - τρόπους θεραπείας της ακαδημαϊκής κοινότητας που προτείνουν :

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1. Ορίζοντας το σκηνικό	3
2. Φοιτητές : Καταναλωτές που δεν αγοράζουν	17
3. Σχολές : Παραγωγοί που δεν πουλούν	34
4. Φορολογούμενοι : Ιδιοκτήτες που δεν ελέγχουν	62

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ	89
5. Η Έλευση της Αντιπαράθεσης	91
6. Η Οικονομολογία της Βίας	112
7. Η Στρατηγική του Τρόμου	132
8. Πρόβλεψη και Προφητεία	150
ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	178
ΕΥΡΕΤΗΡΙΟ	181

Τα κεφάλαια 3, 4 και 6 γράφτηκαν απ' τον Buchanan. Τα κεφάλαια 2, 5 και 7 γράφτηκαν απ' τον Devletoglou. Τέλος, τα κεφάλαια 1 και 8 γράφτηκαν από κοινού.

Δεν χρειάζεται, βέβαια, επιστημονική σκέψη για να καταλάβει κανείς το πού οδηγεί η «εφαρμογή της στοιχειώδους οικονομικής θεωρίας» στον χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης.

- Οι φορολογούμενοι θα πρέπει να αναθέσουν σε κάποιον άλλο τον έλεγχο της «επιχείρησης», αφού δεν τον ασκούν οι ίδιοι. Οι δυο οικονομολόγοι δεν μάς λένε αν οι φορολογούμενοι θα πρέπει να χάσουν και την ιδιοκτησία, αφού στην περίπτωση αυτή το κράτος δεν θα μπορεί να τους υποχρεώσει να πληρώνουν τους αντίστοιχους φόρους. Φυσικά, δεν θα μπορούσε να τους υποχρεώσει, το 1970. Από τότε, όμως, έχουν περάσει 37 ολόκληρα χρόνια...
- Οι καθηγητές θα πρέπει να πουλάνε την γνώση τους, υποκείμενοι μόνο στον «νόμο» της προσφοράς και της ζήτησης... άντε, και σε κάποιους «αγορανομικούς ελέγχους» που θα εξασφαλίζουν την κατάλληλη - για τον καπιταλισμό/ιμπεριαλισμό - «ποιότητα τηςπραμάτειας» (βλ. περιεχόμενο σπουδών).
- Οι φοιτητές, τέλος, θα πρέπει ν' αγοράζουν τις γνώσεις, πληρώνοντας το αντίτιμο που θα ορίζουν οι «παραγωγοί».

Ποιά θα είναι τα αποτελέσματα της επιβολής των παραπάνω ; Εδώ, ερχόμαστε στην ουσία...

Η εμπορευματοποίηση, δηλαδή η εισβολή/επιβολή της κερδοσκοπικής αντίληψης στα πανεπιστήμια

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
 «Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

*συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα*

δεν μπορεί να λειτουργήσει με ημίμετρα. Η ανωτάτη παιδεία, ως κύκλωμα αγοραπωλησιών, θα πρέπει, εκτός απ' τον «νόμο της προσφοράς και της ζήτησης, ν' αποδεχθεί κι όλους τους άλλους νόμους της ελεύθερης αγοράς.

Θα πρέπει, κατ' αρχήν, να στεγαστεί σε άλλους χώρους, είτε δικής της ιδιοκτησίας, είτε κάποιου άλλου ιδιώτη, είτε του δημοσίου (ή του δήμου), πληρώνοντας ενοίκιο όπως πληρώνουν όλοι, ακόμη κι οι μικρέμποροι των λαϊκών...

Δεν θα πρέπει να προστατεύεται - παρά μόνο με την νομοθεσία περί επαγγελματικής στέγης - από τις αυξήσεις του ενοικίου ή από τις εξώσεις, ανάλογα με τις ανάγκες ή απλώς με τα κέφια του ιδιώτη/ιδιοκτήτη, ο οποίος βέβαια θα μπορεί και να ελέγχει την - κατά την γνώμη και τα κοινωνικά του φρονήματα - την «καλή» ή «κακή» χρήση του ακινήτου του από τον ενοικιαστή.

Έτσι, λοιπόν, οι παραγωγοί-έμποροι-ενοικιαστές **καθηγητές** θα πρέπει, όχι μόνο να αστυνομεύουν τους πελάτες-φιλοξενούμενους φοιτητές τους, αλλά και να αυτο-αστυνομεύονται και να αλληλο-αστυνομεύονται και οι ίδιοι, ξεχνώντας εκείνα τα περί «ελευθερίας της έκφρασης κ.λπ.»

Ως «παραγωγοί», οι εκπαιδευτικοί δεν θα πρέπει να ερευνούν με κριτήριο την ικανοποίηση της, δικής τους ή της γενικότερα ανθρώπινης, φυσιολογικής περιέργειας. Το κριτήριό τους θα πρέπει να είναι η δυνατότητα πώλησης των ευρημάτων των ερευνών τους.

Θα πρέπει να προστατεύουν όλα τα προς πώληση εμπορεύματά τους (γνώση, έρευνες...) από κάθε υποψήφιο κλέφτη (φοιτητή, συνάδελφο...) καταφεύγοντας στις κρατικές υπηρεσίες, στις ιδιωτικές εταιρίες security και στις χαφιεδικές ικανότητες των υφισταμένων τους.

Θα πρέπει να αποδεχτούν όλους τους «άγραφους» νόμους της αγοράς (όσο πιο «ελεύθερη» γίνεται η αγορά, τόσο πιο άτεγκτοι γίνονται αυτοί οι νόμοι) του αθέμιτου ανταγωνισμού, της αισχροκέρδειας, της παραπλανητικής διαφήμισης, των ψιλών γραμμάτων στα συμβόλαια, της εξαπάτησης του καταναλωτή, της κομπίνας, της αρπαχτής, της ρεμούλας...

Οι **φοιτητές** κι οι οικογένειές τους θα πρέπει, εκτός από την αμοιβή των καθηγητών, να καταβάλλουν και το εμπορικό κέρδος τους, αλλά και το αυξημένο κόστος λειτουργίας του μαγαζιού (νοίκι, φως, νερό, τηλέφωνο, κοινόχρηστα, καθαρίστρια, μπάτσο, σεκιουριτά, χαφιε, διαφημιστή, φαϊ και υπνοδωμάτιο αν τους παρέχονται... Θα πρέπει ν' αποδέχονται την ποιότητα και την ποσότητα της μερίδας γνώσης που θ' αγοράζουν ή τις δαπάνες μιας δίκης, στην περίπτωση που θα διεκδικήσουν κάτι περισσότερο... Το κόστος των σπουδών δεν θα τους αφήνει χρόνο για διασκέδαση, για δουλειά για άλλες κοινωνικές δραστηριότητες. Και το άγχος της απόσβεσης αυτού του κόστους θα τους κάνει ευκολότερα θύματα του κάθε δουλεμπόρου-εργοδότη.

Οι **φορολογούμενοι** δεν θα γλυτώσουν τίποτε, αν τελικά δεν επιβαρυνθούν κι από πάνω. Εκτός των όσων ήδη αναφέραμε, θα πληρώνουν τους μισθούς των κρατικών υπαλλήλων που θα «εποπτεύουν» το εκπαιδευτικό σύστημα. Θα πληρώνουν τον ΦΠΑ των βιβλίων και των οργάνων.

**Ποιοί θα κερδίσουν ;** Μα, βέβαια, θα κερδίσουν περισσότερα εκείνοι που ήδη κερδίζουν. Κι όσο πιο μεγάλα είναι τα σημερινά τους κέρδη, τόσο μεγαλύτερη θα είναι και η αύξησή τους. Έτσι ορίζει ο καπιταλιστικός νόμος της «συσσώρευσης του κεφαλαίου», τον οποίο ο απλός - στερούμενος οικονομικών γνώσεων - λαός περιγράφει ακριβέστατα : Τα λεφτά πάνε στα λεφτά. Είναι ο φυσικός νόμος της εξέλιξης της βασισμένης στο χρήμα οικονομίας που μαστίζει όλον τον πλανήτη (με τον «έμψυχο» και «άψυχο» πλούτο του). Είναι ο νόμος που επέτρεψε στον Μαρξ - και όχι μόνο - να προβλέψει την έλευση του σύγχρονου ιμπεριαλισμού.

Η ίδρυση ενός ανωτάτου εκπαιδευτικού ιδρύματος δεν είναι - όπως είδαμε - μια απλή και ανέξοδη επιχείρηση, για να την αναλάβει ο πρώτος τυχόν ιδιώτης. Απαιτεί υπέρογκα ποσά που μόνο μια ομάδα κατόχων μεγάλων κεφαλαίων μπορεί να διαθέσει. Αν λάβει κανείς υπ' όψιν του και τον ανταγωνισμό, που θα προκύψει μεταξύ των διαφόρων ΑΕΙ και των ιδιοκτητών τους, εύκολα

*συνέχεια στην επόμενη σελίδα*

1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

*συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα*

καταλαβαίνει πως δεν μπορούμε να μιλάμε για την ίδρυση ενός μεμονωμένου πανεπιστημίου, αλλά για την ίδρυση μιας «αλυσίδας» σουπερμάρκετ που θα παρέχουν στους κοινούς καταναλωτές (φοιτητές) τυποποιημένες, πλαστικές «γνώσεις» και στους ξεχωριστούς καταναλωτές (π.χ. στρατιωτικοβιομηχανικό σύμπλεγμα) τα αποτελέσματα «κατά παραγγελίαν» ερευνών. Δεν χρειάζεται πολλή σκέψη για να φτάσει κάποιος στο λογικό συμπέρασμα : **Μόνο οι μεγάλες «πολυεθνικές» εταιρίες έχουν αυτή την δυνατότητα.** Και, φυσικά, θέλουν να πάρουν πίσω πολλαπλάσια τα λεφτά που θα επενδύσουν στην επιχείρηση. Θα λειτουργήσουν ολιγοπωλιακά, συμφωνώντας μεταξύ τους, μέχρι την στιγμή που ο αναπόφευκτος μεταξύ τους ανταγωνισμός θα αναδείξει την νικήτρια η οποία θα αποκτήσει την **μονοπωλιακή εκμετάλλευση της εκπαίδευσης** κι όχι μόνο της ανωτάτης, αλλά και της δευτεροβάθμιας, της πρωτοβάθμιας και της προσχολικής, ανεβάζοντας πλέον ανεξέλεγκτα την τιμή των εμπορευμάτων της. **Η μεγάλη αυτή «πολυεθνική» εταιρία θα είναι, αναγκαστικά, εταιρία των ΗΠΑ.** Γιατί ; Μα, επειδή, σε όλες τις μεγάλες «πολυεθνικές» οι κυριότεροι μέτοχοι είναι πολίτες αυτής της χώρας. Επειδή, οι ΗΠΑ είναι ο μεγαλύτερος καταναλωτής των εμπορευμάτων τους, κυρίως εκείνων που παράγει η έρευνα. Και, τέλος, επειδή οι ΗΠΑ είναι η **μονη χώρα που μπορεί να προστατεύσει αποτελεσματικά - ακόμη και ένοπλα - τα συμφέροντα μιας τέτοιας «πολυ-εθνικής» εταιρίας σε κάθε γωνιά της Γης.**

Δεύτερος κερδισμένος θα είναι, συνεπώς, ο **πολιτικός κόσμος και η εκάστοτε κυβέρνηση των ΗΠΑ,** αφού έτσι θα μπορεί να ελέγχει το μέλλον ακόμη και της πιο απομακρυσμένης γεωγραφικά περιοχής.

Τρίτος κερδισμένος θα είναι, βέβαια, ο **διεθνής καπιταλισμός/ιμπεριαλισμός.** Κατ' αρχήν, ως σύστημα παραγωγής. Επειτα, ως σύστημα διακυβέρνησης. Τέλος, ως το σύνολο των φορέων μιας παγκόσμιας άρχουσας τάξης.

Αυτή είναι η «θεραπεία», που προτείνουν οι Buchanan - Devletoglou, μετά την «διάγνωση». «Θεραπεία» ριζική, όχι μόνο της «Ακαδημίας», αλλά ολόκληρης της Ανθρωπότητας, απ' την «ασθένεια της Αναρχίας».

Η εμπορευματοποίηση κι η αναπόσπαστη απ' αυτήν ιδιωτικοποίηση της διαδικασίας της μόρφωσης, είναι ένα «φάρμακο» με πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση :

- Μετατρέπει οριστικά την μόρφωση (διαμόρφωση) των ελευθέρων ανθρώπων σε παιδεία και εκπαίδευση σκλάβων (από την λέξη «παις», που σημαίνει «δούλος») πειθήνιων σκλάβων.
- Με την εντατικοποίηση των σπουδών και του άγχους που επιβάλλει στους εκπαιδευόμενους (σκεφτήκατε πόσο θα κοστίζει ένα χαμένο εξάμηνο ;), μηδενίζει τον ελεύθερο χρόνο, κατά τον οποίο θα μπορούσαν ν' ασχοληθούν και με κάτι άλλο, πέρα απ' την επαγγελματική τους «αποκατάσταση».
- Αυτή η «αποκατάσταση» - μοναδικός τρόπος απόσβεσης των υπερόγκων δαπανών των φοιτητών/μαθητών και μοναδικός τρόπος εξασφάλισης των πόρων για την «αποκατάσταση», αργότερα, των παιδιών τους - εξελίσσεται σε μονομανία και σε αυτοσκοπό. Ο φοιτητής/μαθητής εκπαιδεύεται για να «αποκατασταθεί επαγγελματικά» και όχι για να ικανοποιήσει την έμφυτη σε κάθε άνθρωπο περιέργειά του, να βρεί λύσεις που θα τον κάνουν πιο ευτυχισμένο, να απελευθερωθεί και να απελευθερώσει.
- Έτσι, ο φοιτητής/μαθητής γίνεται μοιρολάτρης («Έτσι είναι σήμερα η ζωή»), αντικοινωνικός («Αφού οι άλλοι αδιαφορούν για μένα, κοιτάω κι εγώ την πάρτη μου») και ανίκανος να αντιληφθεί την ίδια του την κατάντια («Έχω την δουλίτσα μου... δόξα τω θεώ ! Καλά περνάω»)... Απομονώνεται, λοιπόν, όχι μόνο απ' τον κοινωνικό περίγυρο και τους ομοίους του, αλλά κι από την ίδια την εξελικτική ανθρώπινη φύση του.

*συνέχεια στην επόμενη σελίδα*



1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

- Κάθε αλλαγή τον απωθεί και η σκέψη ότι μπορεί να σπάσει ο χαλκός της σκλαβιάς του τον πανικοβάλλει. Όποιος διεκδικεί την ελευθερία του είναι ενοχλητικός. Όποιος αγωνίζεται για την ελευθερία των άλλων είναι τρομοκράτης.
- Το πανεπιστήμιο δεν νοείται ως χώρος ελεύθερης άποψης, έκφρασης και κοινωνικής ζύμωσης, αλλά ως προθάλαμος φυλακής, στον οποίο μπαίνουν οικειοθελώς, πληρώνοντας το εισιτήριο που θα σου επιτρέψει να μπεις, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, στο κελί της απομόνωσης όπου θα περάσεις την υπόλοιπη ζωή σου. Όποιος έχει αντίθετη άποψη, «διαταράσσει την λειτουργία του ιδρύματος», διώχνεται κλωτσηδόν, συλλαμβάνεται, δικάζεται και τιμωρείται.
- Το πανεπιστημιακό «άσυλο», αποκτά καινούριο νόημα και ρόλο : Απογορεύει στους εξω-πανεπιστημιακούς την είσοδο και στους πανεπιστημιακούς την έξοδο από το «ίδρυμα».
- πάλαι ποτέ αξιοπρεπής και σεβαστός, πανεπιστημιακός δάσκαλος μεταβάλλεται σε δεσμοφύλακα του μυαλού των φοιτητών του, ενώ - δέσμιος και ο ίδιος - θέτει τον δικό του εγκέφαλο στην υπηρεσία των συμφερόντων των ιδιοκτητών του.
- Τα ΑΕΙ παύουν, βέβαια, να έχουν ακόμη και την ελάχιστη «αυτοτέλεια». Δεν είναι παρά παραρτήματα των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού, της άρχουσας τάξης, των ιδιοκτητών τους, που, φυσικά, δεν ασχολούνται μόνο με την «παιδεία», αλλά και με άλλες, σοβαρότερες επιχειρήσεις, όπως η καταλήστευση του πλούτου των χωρών του υπόλοιπου («δεύτερου», «τρίτου»...) κόσμου (από την Μπιάφρα της Νιγηρίας μέχρι τα δάση της Αμαζονίας...), η στρατιωτική εισβολή και κατοχή στα εδάφη τους (από την Κορέα, το Βιετνάμ, την Αλγερία μέχρι την Γιουγκοσλαβία, το Ιράκ, την Σομαλία, την Αϊτή...), ο εξανδραποδισμός των κατοίκων τους και το δουλεμπόριο (από την Ροδεσία και την Νότια Αφρική μέχρι τις Φιλιππίνες, το Μπανγκλαντές, το Πακιστάν, την Ουκρανία, την Αλβανία...), η δολοφονία (από τον Τσε και τον Πατρίς Λουμούμπα μέχρι τον Τσαουσέσκου, τον Μιλόσεβιτς, τον Σαντάμ...), η ανάπτυξη και η μονοπώληση όπλων μαζικής καταστροφής (από τις ναπάλμ και τον «πορτοκαλί παράγοντα» μέχρι τα βλήματα «απεμπλουτισμένου» ουρανίου, τις βόμβες διασποράς, τον λευκό φωσφόρο, τον βάκιλλο του άνθρακα...), η φυσική εξόντωση ολόκληρων λαών και κοινωνικών ομάδων (από τους Αμπορίτζινες, τους Μαορί, τους Ινδιάνους της αμερικανικής ηπείρου μέχρι τους Βάσκους, τους Κέλτες, τους Πορτορικανούς, τους Δραβιδιανούς, τους απόκληρους του Χάρλεμ, του Σάο Πάολο, των παρισινών φωμπούρ, τους Οαχακένιους...).
- Κι αφού, σύμφωνα μ' έναν άλλο νόμο της ελεύθερης αγοράς, «ό, τι πληρώνει κανείς, αυτό παίρνει», η ιδιωτική ανωτάτη παιδεία πουλιέται σε διάφορες ποιότητες, ποσότητες και συσκευασίες για όλα τα γούστα και για κάθε βαλάντιο. Από την λειψή και φτηνιέρα (όπως στα γκέτο των μαύρων και των λατίνων - που μπορεί να παραμείνει και «δημόσια») μέχρι την χορταστική και χλιδατή (όπως στο πολυτεχνείο της Βιρτζίνια και στην οικονομική σχολή του Λονδίνου, στο Χάρβαρντ και στο Ώξφορντ...). Έτσι, γίνονται σαφέστερες οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στις κοινωνικές τάξεις και, αφού - όπως λέει και το ΚΚΕ - «η γνώση είναι δύναμη», η κάθε κοινωνική τάξη αποκτά την δύναμη που «τής αρμόζει» και επανδρώνει το αντίστοιχο επίπεδο στο πυραμιδωτό, αυστηρά ιεραρχημένο, οικοδόμημα του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, όπου όροφος-με-όροφος και διαμέρισμα-με-διαμέρισμα δεν επικοινωνούν, αποκλείοντας, έτσι, και την πάλη των τάξεων, και την Αναρχική προοπτική της δημιουργίας μιας αταξικής κοινωνίας στο μέλλον.

Αυτή, λοιπόν, είναι σε γενικές γραμμές η συνταγή που προτείνουν οι δυο πανεπιστημιακοί καθηγητές για την καταπολέμηση της Αναρχίας, στην «Ακαδημία» και στην ευρύτερη κοινωνία. Ας δούμε, όμως, τί σχέση έχουν όλα αυτά με την Ελλάδα και την χούντα.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

## 1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» - «Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

### ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ BUCHANAN (πριν και μετά την έκδοση του βιβλίου)



JAMES M. BUCHANAN is Professor of Economics and Director of the Center for the Study of Public Choice, Virginia Polytechnic Institute. One of this country's leading experts in public finance, he is the author of, among other books, *Cost and Choice* (1969) and *Demand and Supply of Public Goods* (1968) as well as of numerous articles in professional journals and general magazines.



NIKOS E. DEVLETOΓΛΟΥ, of the London School of Economics, is currently Visiting Professor of Economics at the University of California at Los Angeles. He is the author of *Montesquieu and the Wealth of Nations*.

JACKET DESIGNER: BY VINCENT TORRE

768 απ' αυτές, περιγράφεται ως «ελευθεριακός σοσιαλιστής» (με την αγγλοσαξωνική έννοια του όρου «ελευθεριακός», που σημαίνει «αντίθετος στον κρατικό παρεμβατισμό στην οικονομία», αλλά όχι «Αναρχικός»), που μετά τα μαθήματα του Frank Knight, που παρακολούθησε στο Σικάγο, αλλαξοπίστησε και προσχώρησε στον φιλελευθερισμό. Σε 125 περίπου σελίδες, αναφέρεται σε συνδυασμο με τον Δεβλέτογλου και το βιβλίο τους. Η φωτογραφία (αριστερά) είναι απ' το εξώφυλλο του «Academia in Anarchy» (επάνω : Buchanan, κάτω : Δεβλέτογλου). Στην άλλη φωτογραφία (δεξιά), ο Buchanan στις αρχές της τρέχουσας δεκαετίας.



### Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ (επιστήμη και πολιτική)

«Δεβλέτογλου Νικόλαος : Καθηγητής πολιτικής οικονομίας (1936). Γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε πολιτικές επιστήμες και οικονομικά στα Πανεπιστήμια McGill του Μόντρεαλ, Μπέρκλεϊ της Καλιφόρνια και στο London School of Economics».

Αυτά είναι τα μόνα βιογραφικά στοιχεία που βρήκαμε στις 15 ελληνικές και στις 175 αγγλικές ιστοσελίδες του διαδικτύου.

Όλες οι καταχωρήσεις αναφέρονται στην καθηγητική του ιδιότητα και σχεδόν όλες αναφέρονται στο «Academia in Anarchy» και στην συνεργασία του με τον Buchanan. (Πρέπει να πούμε πως πουθενά δεν βρήκαμε ούτε καν κάποιο απόσπασμα του βιβλίου).

Ζητήσαμε να βρούμε στοιχεία για τις ακροδεξιές-φασιστικές του αντιλήψεις αλλά δεν υπήρχε ούτε η παραμικρή νύξη.

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» -  
«Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα

Ευτυχώς, για την ιστορία, το όνομά του κάτι μάς θύμιζε. Και ψάξαμε στο αρχείο μας. Ορίστε, λοιπόν, κάποια απ' τα στοιχεία που βρήκαμε :

5/6/1977 : Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ δημοσιεύει την «Κραυγή Αγωνίας», με την οποία 179 ανώτατοι αξιωματικοί των ενόπλων δυνάμεων και των σωμάτων ασφαλείας καλούν τους πολίτες να ξεσηκωθούν για ν' αντιμετωπίσουν τους «έξωθεν» (από την Τουρκία) κινδύνους και την «άθλια» εσωτερική κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στα τρία περίπου χρόνια μετά την κατάρρευση της χούντας. Με εξαίρεση τους φασιστοχουντοβασιλικούς, σύσσωμος ο ελληνικός λαός και τα κόμματα (ακόμη κι η Νέα Δημοκρατία του Καραμανλή-θείου) κράζει αγρίως τους ανησυ-χούντες караβανάδες. Στις 7/6/1977, ο ΕΛ.ΚΟΣ. δημοσιεύει κείμενο του καθηγητή Νικολάου Δεβλετογλου, στο οποίο εκφράζει «την αγανάκτησί» του για το κράξιμο σε βάρος των «γενναίων στρατιωτών», στρεφόμενος με ιδιαίτερη μανία κατά του Κ. Καραμανλή και του Α. Παπανδρέου.

Ὁ καθηγητής

**Κ. ΝΙΚΟΣ Ε. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ**

Υποψήφιος βουλευτής

τῆς Α' Περιφέρειας Ἀθηνῶν

**τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΕΩΣ**



Δέχεται τούς φίλους του καθ' ἑκάστην 12 - 2 μεσημέρινην καί 6 - 7 μ.μ.

Ὁδός Ἡροδότου 27 εἰς τόν 5ον ὄροφον—τηλ. 723.532.

5/11/1977 : «ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΝ ΝΑ ΕΥΡΙΣΚΩΝΤΑΙ ΟΙ ΣΦΑΓΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ» γράφει ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ στον πηχυαίο πρωτοσέλιδο τίτλο του, «τσιτάροντας» απόσπασμα (αναφερόμενο βέβαια στον Χαρίλαο Φλωράκη) από την χθεσινή (4/11/1977) ομιλία του υποψηφίου προς «ογκωδεστάτην συγκένρωσιν εις Καλλιθέαν».

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

## ΜΟΝΟ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ

# 1970 : «ACADEMIA IN ANARCHY» - «Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΣΕ ΑΝΑΡΧΙΑ»

*συνέχεια απ' την προηγούμενη σελίδα*

Ο Δεβλέτογλου επιστρέφει στην Ελλάδα, αφού στην Αγγλία το κίνημα ενάντια στον πόλεμο των ΗΠΑ κατά του Βιετνάμ δημιουργεί ένα κλίμα που δεν τον σηκώνει, κι αφού η χούντα του εξασφαλίζει καθηγητική θέση στην νομική σχολή του πανεπιστημίου Αθηνών.

Τον Φλεβάρη του 1974, διαισθάνεται (ή, ίσως, πληροφορείται από κάποιες διασυνδέσεις του ;) πως η χούντα που τον προστατεύει δεν θ' αργήσει να γκρεμοτσακιστεί κι αποφασίζει να παραιτηθεί από την έδρα της πολιτικής οικονομίας... διαμαρτυρούμενος για «την υποβάθμισιν της Παιδείας» ! (Το θαυμαστικό δηλώνει την αναισθησία του για την αιματηρή καταστολή που υφίσταται το φοιτητικό (και το ευρύτερο αντιδικτατορικό) κίνημα από το 1967, με αποκορύφωμα την σφαγή της 17 Νοέμβρη του προηγούμενου χρόνου, αλλά και την ασυνέπεια-συνέπειά του προς όσα ο ίδιος έγραφε το 1970. Ασυνέπεια, αφού δεν τόλμησε να επαναλάβει τις αντιτρομοκρατικές του απόψεις στην χούντα, που στο κάτω-κάτω εφάρμοζε, έστω και με κάποιες διαφορές, τις δικές του αντι-αναρχικές θέσεις. Συνέπεια, αφού, εφαρμόζοντας την «απλή οικονομική θεωρία» στην πράξη, καταγγέλλει τους προστάτες του και κοιτάει την πάρτη του !!!).

Τρία χρόνια αργότερα, αποφασίζει ν' ασχοληθεί και πάλι με την σωτηρία της κοινωνίας από την Αναρχία, αυτή τη φορά από την βουλευτική και όχι από την ακαδημαϊκή έδρα.

Τον Γενάρη του 1977, διαρρέει (ο ίδιος) προς τον τύπο (στην Ελευθεροτυπία) την φήμη ότι προτίθεται να συμμετάσχει στην φιλοβασιλική κίνηση του Τσουκαλά, για να την διαψεύσει «μετά βδελυγμίας», μερικές μέρες αργότερα, με επιστολή του που δημοσιεύεται στην πρώτη σελίδα του Ελεύθερου Κόσμου.

Δέκα μήνες αργότερα, είναι συνυποψήφιος του σημερινού υφυπουργού της Ν.Δ., στο ψηφοδέλτιο της χουντο-βασιλικής Εθνικής Παρατάξεως του Στέφανου Στεφανόπουλου και του Σπύρου Θεοτόκη.

Δεν κατορθώνει να εκλεγεί. Το 1979 εγκαταλείπει την Ελλάδα και εγκαθίσταται ξανά στο Λονδίνο. Έκτοτε ασχολείται με την συγγραφή διαφόρων οικονομικών, κοινωνιολογικών και πολιτικών αγγλόφωνων μελετών, απ' τις οποίες δυο-τρεις έχουν δει κατά καιρούς το φως της δημοσιότητας.

Στα συγκοινωνούντα δοχεία της ακρο-δεξιάς, της δεξιάς και της κεντροδεξιάς, άφησε κληρονομιά την «διάγνωση» και τις «συνταγές» του...

**Σήμερα, 40 χρόνια μετά την χούντα,  
37 χρόνια μετά την έκδοση του Academia in Anarchy,  
ο ιμπεριαλισμός,  
το «πολυεθνικό»-ΗΠΑτζήδικο μεγάλο κεφάλαιο  
και η ντόπια άρχουσα κλίκα  
(κυβέρνηση, αντιπολίτευση και λοιπά συμπράγκαλα)  
συμφωνούν με την «διάγνωση» του 1970 :  
Η ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ  
ΠΑΣΧΕΙ ΑΠΟ ΑΝΑΡΧΙΑ...**

**Η ΩΡΑ ΤΗΣ «ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ» ΕΦΤΑΣΕ !**

**ΓΙΑ ΦΑΝΤΑΣΤΕΙΤΕ, ΟΜΩΣ...**

**Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΝΑ ΠΕΤΥΧΕΙ, ΑΛΛΑ Ο ΑΣΘΕΝΗΣ Ν' ΑΠΟΒΙΩΣΕΙ !!!**